

Jiří poznává Augesperka

Jiříkova první cesta do školy po dlouhé době byla provázena pocitem jisté rozpačitosti.

Jiří věděl, že učitel se ho bude ptát před celou třídou, jak se mu daří, jaký byl průběh jeho nemoci a jiné podobné věci.

A Jiří byl tak strašně nerad předmětem takové veřejné pozornosti. I setkání se se svými spolužáky se Jiří jaksi obával. Připadalo mu, že už mezi ně ani nepatří. Měl obavy, že se mu budou vysmívat pro jeho zesláblost a že ani nedohoní vše v učení, které nemocí zameškal.

Již před školou a na chodbách potkal některé hochy-spolužáky a v rozpačitém rozhovoru s nimi vešel do třídy. Za chvíli začalo vyučování a Jiří byl prozatím ušetřen rozhovoru s hochy.

Učitel dějepisu byl k Jiřímu tak milosrdný, že se ho nijak nevyptával.

„Buď teď na sebe opatrný a hled' také vše dohnati v učení,“ pravil mu. To bylo to celé, co Jiřímu řekl. A ani ostatní učitelé, učící v třídě různé předměty, nijak Jiřího netrápili nějakou zvláštní pozorností.

A hned první den, sotva že se Jiří trochu rozhlédl, byl udiven změnami ve třídě, které se staly za jeho nepřítomnosti.

Několik hochů bylo přesazeno.

Na stěnách visely nové obrazy.

Učitelé vykládali látku daleko vpředu učebnic.

Stará odřená skříň u tabule byla šedivě nalakována.

To ovšem nebylo vše nic tak světoborného, aby se tomu Jiří divil nějak neobyčejně, ale bylo tu něco, co zaujalo plně jeho mysl:

Byl to nový hoch, který přibyl do třídy za Jiříkovy nepřítomnosti. Jmenoval se Otto Augesperk.

„Ten je sensací třídy,“ pravil o něm Tonda Pazderů Jiříkovi o přestávce. „Je to hrabátko...“

Jiří se udiveně podíval na Tonda. „Cože je?“

„No, hrabátko!“ tvrdošijně opakoval Tonda a Jiří cítil v jeho hlasu jakýsi posměch.

„Hrabátko je! Checheche! Pan hrabě!! Šlechtic! Šlechtic čili aristokrat.“ Každé to slovo vyrážel ze sebe Tonda s opovržením a máchl při něm povýšeně rukou.

„Jakýpak pan hrabě!“ rozkatil se Jiří a krev se v něm vzpěnila. „Jsme přece v republice. Nemáme žádné tituly, všichni lidé jsou si rovni.“

„Dobře, dobře,“ chlácholil ho Tonda. „Tituly jim vzali, ale peníze a nafoukanost jim zůstala. Ani ten Augesperk nejmenuje se nijak více než Otto Augesperk. Docela bez titulu. Ale do školy jezdí autem. Jen si na něj počkej někdy ráno. Krásnej šestiválec. To je kára — panečku!“

Jiří se po očku zadíval na Augesperka. Byl to hoch podivného neobvyklého typu. Měl vznešené pohyby, uhlazené a v tváři měl výraz nudy.

Byl oblečen v přepychový sportovní oblek, dokonale padnoucí. Maminky ostatních hochů by snad obdivovaly látku, ale hoši obdivovali jeho střih a množství důmyslně umístěných kapes a kapsiček.

„Už je dlouho ve třídě?“ obrátil se potom Jiří zase na Tonda.

„No — přišel brzo po tom, když jsi přestal chodit do školy.“

„A kamarádi s někým?“

„Málo! Snad by kamarádil, ale nikdo ze třídy k tomu nemá moc odvahy,“ vysvětloval mrzutě Tonda. „Snad to dělá ten automobil, nebo co — —. A proč se tak o něho vůbec zajímáš?“ vyjel pak prudce Tonda na Jiřího.

Jiří se lehce začervenal. Ale nemohl to zapřít: Měl jakýsi zájem o Augesperka pro jeho celou neobvyklost.

Zvonění, ohlašující konec přestávky, zachránilo Jiříka před vymýšlením si odpovědi Tondovi.